

надеждата, то отдалечаваше страшния мигъ... Ако жена му дойдеше съ думитѣ: „Пенчо! Сполука!“ той незнаеше дали нѣма да полудѣе. И той поглеждаше къмъ вратията съ трепетно лице, съ огненни очи.

Тя се отвори.

Влѣзе Петруна.

Пенчу се прѣмѣтна сърдцето — отъ добро прѣдчувствие. Петруна излѣзе блѣдна, връщаше се румена и побразѣхъ, безъ усмивка, строга.

Пенчо исфрѣкна на вѣнъ и я посрѣшна на двора. Прѣди да успѣе да я попита, тя му каза кѣсо:

— Назначихъ те!

— Петрунке! — извика той въсхитенъ и се фърли възъ нея съ растворени рѣцѣ да я прѣгърне.

Тя прѣпрѣчи ржката си и го оттласна назадъ, като го изгледа прѣзрително.

И се заключи въ стаята си...

На зараньта Пенчо Знаховски получи официално назначението си.

Пенчо Знаховски сега е честитъ и „почтенъ“ човѣкъ.

А Петруна?

За нея по-послѣ...
